

„Je mag me *miterrandolâtre* noemen”

Francis Mus

Het is valavond wanneer we Reindert Dhondt, assistent Spaanse letterkunde, ontmoeten in de gangen van het Leuvense Erasmushuis. Hij staat ons graag te woord en neemt ons mee op sleeptouw in een verhaal over Parijse flâneries, Zuid-Amerikaanse schrijvers, François Mitterrand en... de Antwerpse boerinnenvereniging.

In 2000 begon je aan de opleiding Romaanse. Een droom die werkelijkheid werd?

Ik heb lang getwijfeld tussen Klassieke Talen en Romaanse, en indien de combinatie Frans-Latijn toen had bestaan, had ik waarschijnlijk die optie gekozen. Ongetwijfeld heeft ook de persoonlijkheid van mijn leerkrachten Frans en Latijn een rol gespeeld. Het enige nadeel was dat ik geen Grieks had gestudeerd, wat ik wel een beetje ingehaald heb op het einde van mijn middelbaar. Uiteindelijk heb ik dan toch gekozen voor een moderne taal omdat die meer opties bood. Daarnaast had ik sowieso een grotere affiniteit met talen en cultuur, wat nog versterkt werd door het feit dat ik in een wiskundeklas zat. Er heerste een sterk antitalenklimaat waardoor ik nog meer geneigd was om de humane richting uit te gaan...

Ik heb ook altijd een uitgesproken francofiële ingesteldheid gehad. In mijn studententijd was ik geabonneerd op *Le Nouvel Obs*, maar nu nog steeds probeer ik de Franse politieke actualiteit op de voet te volgen. Zo heeft de figuur van François Mitterrand mij altijd gefascineerd. Niet alleen als politicus – hoewel hij heus niet een toonbeeld van integriteit was – maar ook als humanist. Als geen ander heeft hij zijn stempel gedrukt op de stad Parijs. Voor mij staat hij ook symbool voor een type politicus die uiterst erudiet en welbespraakt is; zo heeft hij nog als gastpresentator in *Bouillon de culture* opgetreden. Dat zie ik Chirac of Sarkozy niet meteen doen. Mitterrand was ook een imposante figuur, en als je zijn staatsieportretten ziet, wordt hij – in tegenstelling tot de huidige president – altijd afgebeeld met boeken. Hij was een echte poëziefhebber. Ja, in dat opzicht ben ik een beetje fetisjistisch aangelegd: ik heb een uitgebreide collectie boeken, documentaires en dvd's van de oud-president. In dat opzicht mag je me dus zeker *tontonmaniacque* of *miterrandolâtre* noemen.

Je maakt ook een doctoraat. Kan je in een notendop uitleggen waar het over gaat?

Het basisonderwerp is de neobarok of de 'New World Baroque'. Sinds een aantal jaar is er een hernieuwde belangstelling voor de barok, niet alleen als stijlbegrip, maar ook als levensgevoel.

Reindert Dhondt

De barok wordt hierbij als alternatief van het postmoderne paradigma aanzien, wat zich heeft vertaald in een aantal werken binnen de Europese filosofie. Het is mijn betrachting om de wisselwerkingen op het spoor te komen tussen het werk van theoretici als Calabrese of Bucci-Grucksmann en de hedendaagse Zuid-Amerikaanse literatuur, waar de neobarok zowel een esthetica als een postkoloniale cultuurideologie is. Bekende namen die hiermee geassocieerd worden zijn die van Carlos Fuentes, Severo Sarduy, José Lezama Lima en Alejo Carpentier.

Als assistent combineer je een onderwijstaak met onderzoek. Bevalt die combinatie je? Heb je een voorkeur?

Een echte voorkeur heb ik niet, maar ik denk dat de wisselwerking tussen beide activiteiten essentieel is. Als je een seminarie verzorgt, dan krijg je heel wat impulsen van de studenten. In tegenstelling tot toen er nog iets als "Romaanse" bestond, is het huidige studentenpubliek niet langer homogeen, zodat je groepen krijgt met een sterk verschillende achtergrond, zowel op theoretisch vlak als qua talenkennis. Je kunt dus ook spreken van een toegenomen kruisbestuiving tussen de studenten onderling. Het is voor mij steeds een welkome afwisseling om les te geven. Je leert er ook altijd heel wat bij omdat je verplicht bent om je te concentreren op één welbepaald onderwerp, dat daarom niet direct verband houdt met je doctoraatsonderwerp. Het is net de combinatie van onderwijs en onderzoek die stimulerend werkt.

Wat neemt je tijd in beslag behalve het onderzoek? Ik heb me laten vertellen dat je ook stadsgids in Blankenberge bent?

Dat heb ik al een tijdje niet meer gedaan. Het gidsen was meer een aanvulling op mijn studentenjob. Ik heb daarvoor een cursus gevolgd toen ik zestien was, maar door mijn werkzaamheden hier gids ik niet langer. In het verleden heb ik echter de meest diverse groepen rondgeleid, tot de Antwerpse boerinnenvereniging toe. Meestal volgde ik een uitgestippeld traject. Ik ben mij naderhand specifiek gaan toeleggen op het patrimonium uit de Belle Époque en art-nouveaupanden. Daarnaast ben ik nu al drie jaar subregent in het Justus Lipsiuscollege, een residentie van de K.U.Leuven met 180 studenten. Samen met twee collega's sta ik in voor de administratie en het dagelijkse reilen en zeilen op de peda. Ik hou me niet alleen bezig met praktische zaken, maar ben tevens een aanspreekpunt voor de studenten. Met uitzondering van af en toe eens te gaan zwemmen, heb ik geen specifieke hobby's. Behalve de traditionele dingen natuurlijk: lezen, musea, stadsbezoeken, een concert of theatervoorstelling meepikken, enz. In dat opzicht ben ik wel een beetje een culturele omnivoor. Alles weet mij wel te boeien, of zoals de sociologen zeggen: *everything but heavy metal*.

Is er in die brede culturele belangstelling één aspect dat je absolute voorkeur wegdraagt?

Ik ben wel altijd een grote amateur geweest van moderne architectuur, zoals de Spaanse architect Ricardo Bofill, bijvoorbeeld, die vooral in Frankrijk – in Montpellier en in een aantal buitenwijken van Parijs – eclectische, postmoderne constructies heeft neergezet. Daarnaast bewonder ik ook Norman Foster, Santiago Calatrava en Rafael Moneo. Wat de film betreft, behoren Wong-Kar Wai, Peter Greenaway en Patrice Chéreau tot mijn lievelingsregisseurs. Qua boeken is mijn voorkeur iets klassieker. Voor de Zuid-Amerikaanse letterkunde denk ik spontaan aan Fuentes, Borges en Vargas Llosa, maar ook Fernando Vallejo of Manuel Puig weten me te bekoren. Ook hou ik van de columns van Manuel Vicent en Javier Marias in *El País*. Wat de Franse literatuur betreft heb ik altijd een voorkeur gehad voor Marguerite Yourcenar. Zowel haar romans als haar essayistisch werk en memoires lees en herlees ik met plezier.

Ben je al op een passage gestuit die jouw levensmotto zou kunnen zijn?

Onlangs las ik een essay van de Britse cultuursocioloog Paul Gilroy. Zijn boodschap kun je als volgt samenvatten: het doet er niet toe waar je vandaan komt, maar het gaat erom waar je naartoe gaat. En in dat opzicht is die uitspraak ook van toepassing op mijn studietraject, omdat die ook een aaneenschakeling is van toevalligheden: eerst Romaanse gestudeerd, dan een aanvullende opleiding Moderne Geschiedenis met de intentie om Internationale Betrekkingen en Conflictbeheersing te volgen. Diplomatie heeft me altijd wel geïnteresseerd, en vanuit die optiek heb ik geschiedenis gestudeerd omdat die richting, aangevuld met een aantal keuzevakken, een goede springplank vormde. Indien ik die studies voortgezet had, zou ik wellicht aan het diplomatenexamen hebben deelgenomen. Uiteindelijk is het een volledige heroriëntatie geweest, zeker als je weet dat ik mijn licentieverhandeling in het Frans heb geschreven. Achteraf bekeken is die ommezwaai waarschijnlijk één van de beste dingen die mij overkomen is. De equipe hispanisten is heel dynamisch en lanceert veel initiatieven. We komen ook op regelmatige basis samen, waardoor er een heel goede verstandhouding is, niet alleen op intermenselijk vlak, maar ook op professioneel gebied. Zo herlezen we bijvoorbeeld systematisch elkaanders teksten. Nee, ik heb het me nog op geen enkel moment beklaagd dat ik met de Zuid-Amerikaanse letterkunde bezig ben!

Is je favoriete reisbestemming ook Romaans gekleurd?

Vroeger heb ik frequent door Frankrijk, Italië en Duitsland gereisd. In de humaniora ben ik op uitwisseling naar Japan geweest. Maar sinds ik na mijn eerste kandidatuur een maand heb rondgetrokken in Centraal-Spanje, heb ik ook daar mijn hart wat verloren. Grootsteden als Madrid of Barcelona, maar ook Andalusië, waar de invloed van de Moorse cultuur nog tastbaar is, weten me keer op keer te bekoren. Misschien wel net omdat ik een grote vertrouwdheid heb met de Franse cultuur, vond ik het echt een verrijking om wat meer de mediterrane toer op te gaan.

Over Frankrijk gesproken. Je bent op Erasmus geweest in de lichtstad?

Inderdaad, dit negen maanden durende verblijf had plaats tijdens mijn eerste licentie. Ik studeerde aan de Sorbonne (Paris-IV), waar de lessen van Antoine Compagnon mij ongetwijfeld het meest zijn bijgebleven, ook omwille van het feit dat ze plaatsvonden in die *grand amphî*, waar Sartre en andere coryfeeën nog hebben gesproken. De setting op zich met die indrukwekkende fresco's van Puvis de Chavannes en de imposante standbeelden van onder meer Hugo en Pasteur alleen al was de moeite om naar de les te gaan. De controles bij de ingang waren wel vreemd: als Leuvense student ben je het niet gewoon om gefouilleerd te worden als je binnenkomt. Het is een beetje een douanecontrole: je moet je studentenkaart tonen, anders raak je niet binnen. Daarnaast heb ik er ongetwijfeld een overdosis aan cultuurparticipatie gekend. Ik heb er heel wat uitstappen in Île-de-France gedaan, uiteraard als een echte *boulevardier* in minder bekende wijken geflaneerd, me laten leiden door toevalligheden en veel het theater en de opera bezocht. Kortom, een unieke ervaring, en heus niet alleen op studievak. Ik had ook het grote voordeel dat ik in het *Casa de México* op de *Cité internationale* zat, waar de sfeer uitstekend was. De Mexicaanse studenten die ik er heb leren kennen, waren allen zeer aangenaam en innemend, maar wel wat luidruchtig en zonder uitzondering *fiesteros*. Deze zomer ga ik trouwens voor twee maanden voor een studie- en onderzoeksverblijf naar Mexico-Stad. Gelukkig ben ik sinds mijn Erasmus-uitwisseling al wat vertrouwd met de Mexicaanse *alegría vital*...